

«Τὸ μῆλο ποῦ θὰ πέσει ;» εἶπε κάποια.

«'Αποκάτου ἀπὸ τῆ μηλιά», ἀποτέλειωσε μία ἄλλη.

«Οὔτε γιὰ ὄλο τὸ βιὸς τῶν Κορφῶνε, μάτια μου, δὲν τὸ κάνει», εἶπε μία τρίτη.

«Γι' αὐτὸ καὶ γὼ ἀφίνω», εἶπε μὲ περὶ φάνεια ἡ 'Επιστήμη· «παιδὶ δικό μας εἶναι, ἀπὸ δῶ ἀπὸ τὸ μπόργο. Καμμία φορὰ κουβεντιάζουμε καὶ τὸ ἀφίνω. Τὰ λόγια ξέρεις μπόττα δὲν κάνουνε. Μοναχὰ στὸ δρόμο ἔμωζ. Δὲ θέλω νὰ τσῆ κόψω τὴν τύχη της, ἂν τσῆ γράφει νὰ τότε πάρει».

«Καλῶς τὰ κουβεντιάξετε νοικοκυρές», εἶπε μία μισόκοπη συμπαθητικὴ γυναίκα ποῦ ἦρθε μὲ τὴν καρτέκλα της ν' ἐντρυμώθηκε ἀνάμεσα στίς ἄλλες. «Αἱ γιὰ τὴ Ρήνη μιλεῖτε; τὸ ξέρει λιπὸν ἡ σιόρα 'Επιστήμη;»

«Νὰ ξέρω τί, Κωσταντίνα;» εἶπε μὲ σοβαρὸ ὕφος.

«Τῶχει κρουφὸ καμάρι» εἶπε ἡ νοικοκυρὰ ποῦ ἐμισοῦσε τοὺς πλούσιους· «εἶναι, πές, ὄλα τελειωμένα· γι' αὐτὸ καὶ δὲν τὴ γνοιάζει».

«Χαρὰ σ' ἐσᾶς» εἶπε ἡ νερόφερτη. «'Απὸ τὴ γειτονιά μας ἔρχομαι. 'Εκουβεντιάζανε τὰ παιδιὰ πολλήωρα στὸ δρόμο καὶ δὲν ἐσκιαζόντανε ποῦ τὰ βλέπαμε. Μὰ τί νὰ σοῦ πῶ, εἶναι κομμάτι σὰν ἄπρεπο... τὸν ἔμπασε τώρα μέσα».

Ἡ κυρὰ 'Επιστήμη ἀνατινάχτηκε μὲ μιὰς κ' εὐρέθηκε ὀρθή. «Τί λές, Κωσταντίνα, εἶπε πασκίζοντας νὰ φαίνεται ἡσυχη· «μπᾶ, μπᾶ, ἡ Ρήνη μου αὐτὸ τὸ πρᾶμα! Θὰ τὸν ἔκραξε μέσα ὁ γέροντάς μου· τὸν ἄφηκα στὸ κρεβάτι, μούχε πει πὼς δὲ θάφευγε παρὰ τὸ βράδυ».

Μὰ τὰ λόγια της δὲν τὰ πίστευε οὔτε ἡ ἴδια· ὁ νοῦς της ἐδούλευε ἀλλοιῶς: «Χάλευε ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ μεθύστακας. Κυριακὴ καὶ νὰ μείνει σπῆτι. Μὰ κι αὐτὴ ἡ Ρήνη νὰ τότε μπάσει μέσα δὲν ἔξερε ποῦ ὁ κόσμος ἔχει μάτια γιὰ νὰ βλέπει». Καὶ δυνατὰ ξακολούθησε:

«Πάω νὰ ἰδῶ τί γένετα· θὰ σᾶς τῆνε φέρω ἐδῶ τὴ Ρήνη νὰ σᾶς πει ἡ ἴδια τί ἐστάθηκε. Μυστικὰ ἡ κοπέλλα μου δὲν ἔχει, οὔτε ψεγάδι κανένα».

Οἱ γυναῖκες ἔχαμογέλασαν. Ἐνα ἄλλο αὐτοκίνητο ἐδιάδηκε μ' ὄλη του τὴ γληγοράδα καὶ ἡ κυρὰ Χριστίνα ξανάρχισε τὴν καταλαλιά της. Βιαστικὰ ἡ 'Επιστήμη ἐπήγαινε τώρα σπῆτι της.

Κι ἔταν ἔφτασε εἶδε πὼς ἔλα εἶταν ἀλήθεια. Ἡ γειτόνισσα εἶχε πει τὴν ἀλήθεια. Ναὶ ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ δὲν εἶταν κλεισμένη, μὲς στὴν μπασιά, ποῦ ἐχρησίμευε γιὰ τραπεζαρία καὶ γιὰ σαλόνι, δπου κι ἔλας εἶταν ὁ περίφημος κομὸς, ὁ 'Αντρέας καὶ ἡ θυγατέρα της, ὀρθοὶ καὶ οἱ δύο καὶ γιορτιάτικα ντυμένοι ἐκουβένταζαν χαμογελώντας ὁ ἕνας τᾶλλου.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

ΘΛΙΜΜΕΝΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

I

Πρωτάκουστη μὲ χάριες κορώννα
νὰ βάλω στὸ κεφάλι,
καὶ μ' εἶπες: φόρεσ' την, κυρὰ μου,
στὸν κόσμον δὲν εἶναι ἄλλη.

Μ' ἀτίμητα τὴ στόλισα πετράδια
ποῦ λάμπουν σὰν τ' ἀστέρια,
στὸν οὐρανὸ ψηλὰ τὰ βροῖκα,
στὴ γῆ δὲν ἔχουν ταίρια

Δὲν ἔχουν ταίρια τὰ μαργαριτάρια,
τὰ ψάρευαν νεραΐδες,
τέτοιο πολύτιμο στολίδι,
κυρὰ μου, δὲν ξανάειδες.

'Αητοὶ, κοράκια, νύχτες κ' ἡλιομάνες
τὰ ξόμπλια της κεντήσαν.
Μὲ κάθε πέτρα πρὶν κεντήσουν
τὸ στήθος μου τρυπήσαν.

Πρωτάκουστη μὲ χάριες κορώννα
κάποιου πανώριου Θρόνου,
τὴ φόρεσα καὶ νᾶμαι, ὠϊμένα!
Βασίλισσα τοῦ πόνου!

II

Μὲ τὴ λύρα στὸ χέρι, ποῦ σοῦδωκε
'Ο πανώριος θεὸς τῶν ἀσμάτων,
Πλανεμένος διαβάτης ξεπρόβαλες
Στὸ μικρὸ μου νὰ μπῆς περιβόλι.

Στοῦ πλατάνου τὸν ἴσκιον κοιμήθηνες
Καὶ σὰν ξύπνησες πῆγες στὴ βρύση
Κρουσταλλέν' οἱ κρουνοὶ της ποῦ τρέχουνε
Στῆς ἀδρόφυλλης δάφνης τὴ ρίζα.

Διψασμένος νερὸ μὲ τίς χούφτες σου
Πῆρες κ' ἤπιες. Τὰ κόκκινα ρόδα
Στὴ χρυσόχορδη λύρα σου σκάλωσες
Ποῦ τριγύρω σου ἀγέρωχ' ἀνθοῦσαν.

Μὲ τοὺς κλώνους τῆς δάφνης στεφάνωσες
Τὰ μαλλιά σου, καὶ πάλι ἀπὸ ἐμπρὸς μου,
Γλυκὲ φίλε, περήφανος διάβηκες
Τὸ τραγούδι νὰ πῆς σ' ἄλλες χώρες.

III

'Ἦθελα νᾶμουν τζιτζικας
νὰ ζῶ μὲ τραγουδάκια,

νάχω πατρίδα τὰ βουνά
κι ἀδέρφια τὰ πουλάκια,

νά τραγουδῶ σὰ σεβνταλῆς
κρυμμένος στ' ἀκροκλώνια,
νάχω τὸν ἥλιο κεραστή,
νά μὲ κερνάει αἰώνια

μέσα σὲ χρυσοπότηρο
τῶν λουλουδιῶν τὸ μῦρο,
νά τὸ ρουφῶ και νά μεθῶ
και νά σκορπῶ τριγύρω

τὸ φλογερὸ μεθύσι μου
νά πνίξω τὰ φαρμάκια.
Ἦθελα νάμουν τζιτζικας
νά ζῶ μὲ τραγουδάκια.

Ἵδηςσὸ

ΡΗΝΑ ΛΕΒΑΝΤΗ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. ΠΑΛΛΗ

Σεβαστὲ και πολυξακουσμένε μου
Δάσκαλε Ἰλ. Πάλλη.

Προχτὲς ἔτυχε νά εἶμαι στὸ καφενεῖο ὅταν ξαφνικά ἔρχεται ἕνας κερατζῆς και φέρνει ἕνα δεμάτι χαρτῆα στὸ δάσκαλο τὸν * * * * ποῦ ἅμα τ' ἀνοῖξε και τὰ εἶδαν οἱ ἄνθρωποι οἱ ἄλλοι τ' ἄρπαξαν γλήγορα γιατί ὅλοι φχαριστήθηκαν ἀπ' τὰ χαρτῆα ἐκεῖνα ποῦταν γραμμένα στη Ρωμῆικη γλώσσα.

Τὰ εἶδα και γὼ και μ' ἄρεσαν πολὺ γιαντὸ θὰ σὲ παρακαλέσω πολὺ νά μοὶ στείλῃς κάμποσα χαρτῆα ἀπ' αὐτὰ γιὰ νά τὰ διαβάζω και γὼ και νά τὰ καταλαβένω και καμπόσους χάρτας τσ' Γεωγραφίας γιὰ νά γλέπομε κἄμεῖς οἱ δυστυχισμένοι τοῦ κόσμου.

Ἐπειδὴ ξέρου ὅτι χουρὶς ἄλλο θὰ μοὶ τὰ στείλῃς ἀπὸ τώρα σ' εὐχαριστῶ.

ὁ δοῦλος

* * * * *

* * * * 18 τάλωνάρι 1912

Κύριε Πάλλη,

Λίβερπουλ,

Σκοπὸς μου εἶνε νά σᾶς παρακαλέσω νά μοῦ στείλετε καμμιά εἰκοσαριά κομμάτια Ἰλιάδα και Γλώσσα και Ζωή.

Θὰ μοῦ χρειαστοῦν νά τὰ μοιράσω και πιστεῦω νά μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε αὐτὰ ποῦ γυρεύω. Γιὰ τὸν σκο-

πὸ αὐτὸ ἤθελα και τὰ βιβλία τοῦ Ψυχάρη, μὰ ἂν και τοῦ ἔγραψα και τοῦ ξανάγραψα παρακαλῶντας τὸν δὲν πῆρα ἀπάντηση ἄλλη ἀπὸ μιὰ ὑπόσχεση μονάχα. Δὲν ξέρω τί συμβαίνει. Κατάλληλο βιβλίον ξὸν ἀπὸ τὰ πάνω θεωρῶ και τὶς Φυλλάδες τοῦ Γεροδήμου ἂν σᾶς εἶνε εὐκόλο νά μοῦ τὰ στείλετε, θὰ μ' εὐκολύνετε πολὺ στὴ δουλειά μου, καθὼς και τὰ βιβλία τῆς κ. Δέλτα.

Ἐχώρα γιὰ μένα θὰ σᾶς παρακαλέσω νά μοῦ στείλετε μιὰν Ἰλιάδα καινούργια ἔκδοση, τὴ Φυσική και ὅτι ἄλλο καινούργιο εἶνε στὸ χέρι σας.

Μὲ ὑπόληψη και ἀγάπη

* * * * *

Κύριε Α. Πάλλη,

Ἐπαναστάτες στη ἰδέα και στη γλώσσα πολεμᾶμε γιὰ τὸ ξύπνημα τοῦ ἐργάτη Λαοῦ.

Τὸ ἀναγνωστήριο και ἡ βιβλιοθήκη μας φτωχικά και μιὰ σπιθαμὴ δουλεύει γιὰ τὴν ἰδέα.

Δὲ διαθέτουμε πολλὰ γιὰ νάγοράσουμε τὰ χρειαζούμενα βιβλία γι' αὐτὸ και σὲ παρακαλοῦμε νά μᾶς βοηθήσῃς. Στείλτε μας τὰ ὁμορφα βιβλία σας και κάνα δύο — (Γλώσσα και Ζωή) — γιὰ τὴν προπαγάνδα.

Μ' ἐχτίμηση ὁ γρ.

* * * * *

© ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἐνα δειλινὸ ἀξέχαστο περάσαμε τὴν περασμένη Παρασκευὴ στὸ σπίτι τοῦ Μανόλη Καλομοίρη. Εἴμαστε καλεσμένοι ἡ δ. Μαρίκα Κοτοπούλη, οἱ ἀδερφάδες τῆς κ. Καλομοίρη Ἰ. Αλεξάντρα (περαστικὴ ἀπὸ τὴν πόλη μας) και Τζούλια Παπαμόσκου, και οἱ κύριοι Κ. Παλαμάς, Ι. Δραγοῦμης, Γρ. Ξενόπουλος, Μάρκος Παπαμόσκος, Ν. Παπαγεωργίου και Δ. Ταγκόπουλος, και ὅλοι μας γιὰ νάκούσουμε τὸν κ. Πάλλη ποῦ θὰ μᾶς διάβαζε κομμάτια ἀπὸ τὴν μετάφρασή του τοῦ «Ἐμποροῦ τῆς Βενετίας».

— Πρῶτα πρῶτα ὁ Καλομοίρης και ἡ Τζούλια Παπαμόσκου καθίσανε στὸ πιάνο και παίξανε τοῦ Grieg τὸν «Πέερ Γκύντ». Καὶ μετὰ, ὁ κ. Πάλλης μᾶς διάβασε τὴν τελευταία πράξη τοῦ «Ἐμποροῦ», ποῦ τὴν καταχεροκροτήσαμε. Μὰ τὸ πιὸ ὁμορφο ἀπ' ὅλα και τὸ πιὸ πρωτότυπο κι ἀξέχαστο εἶτανε ἡ Μολιτωῖτισσα «Στυλιανούλα Στυλιανή» ποῦ μᾶς τὴν τραγούδησε ὁ κ. Πάλλης, ὁ ποιητῆς τῆς, και τὴν ἐπαίξε στὸ πιάνο ὁ Καλομοίρης, ὁ συνθέτης τῆς.

— Πάει πιά, ὁ Ξενόπουλος εἶνε δικὸς μας, καταδικὸς μας και τὸ θάμα αὐτὸ τὸ χρωστάμε στὸ πέρασμα τοῦ κ. Πάλλης, ἡ σωστότερα, στὴν ὑπέροχη μετάφραση τοῦ «Ἐμποροῦ», ποῦ ὁ Ξενόπουλος βρῆκε τὴ γλώσσα τοῦ δμαλή, ποιητικὴ, ἐξοχη. Ὅστε δὴ και ὁμπρὸς δὲν ἔχει πιά «εἶμαι δημοτικιστῆς, ἀλλ' ἔχι μαλλιάρης», ἀφοῦ τὸ ἀναγνώρισε πῶς δημοτικισμὸς και μαλλιαρισμὸς ἕνα πράμα εἶνε.

— Ἡ κυρὰ «Ἐστία» χόλιασε γιατί γράψαμε πῶς ὁ κ. Πάλλης στὸ καινούριο βιβλίον του θὰ βάλει γιὰ τίτλο του, πλάι στ' ὄνομά του, τὸ ἐπίθετο «μαλλιάρης», κ' ἔγραψε στὸ φύλλο τῆς 1 τοῦ Σεπτέβρη μερικὲς ἀπὸ τὶς στερεότυπες ἐκείνες κουτοεμπνάδες τοῦ κ. Καρβούνη. Τὰ «Κούφια Καρῦδια» μπορεὶ νὰν τὰ διάλεξε γιὰ τίτλο τοῦ βιβλίου του ὁ κ. Πάλλης, μὰ ἡ οὐσία τους ταιριάζει περισσότερο τὰ χωράτὰ τῆς «Ἐστίας».